

[Ib Christensen]

forslag. Vi erkendte, at det mest rimelige ville være, at man sagde, at medlemmer, der ikke ønsker at være med til at yde bidrag til politiske partier, kan tilkendegive det over for deres fagforening eller arbejdsgiversammenslutning og derved blive fritaget, i stedet for, som fremskridtspartiet insisterer på, at det kun er medlemmer, der direkte aktivt siger, at de er villige til at yde til disse politiske bidrag, der skal få lov til at gøre det.

Jeg synes, at der er en karakteristisk og beklagelig forskel – for sagens skyld – mellem fremskridtspartiets platform og vores, fordi fremskridtspartiet fremsætter sit forslag år efter år uden hensyn til de rent saglige indvendinger, der er kommet imod forslaget. Derved skaber de irritation og også en vis fortrydelse hos andre, der er enige med dem, og derved blokerer de for noget som helst fremskridt i retning af at løse den sag, som de selv siger at de er engageret i, så engageret, at de kommer med det samme forslag år efter år i folketinget. Dermed kan man altså opnå en blokering af enhver løsningsmulighed på dette felt.

Finansministeren henviser til en ILO-konvention, der skulle forbyde en lovgivning, der tilsigter at forhindre, at folk mod deres vilje kommer til at yde tilskud til politiske partier. Denne ILO-konvention er, hvis ikke jeg tager meget fejl, tiltrådt af Storbritannien, til trods for at Storbritannien siden 1913 har haft en lovgivning i den retning, som er tilsigtet med vores forslag og for så vidt også med fremskridtspartiets forslag. Det har altså ikke forhindret Storbritannien i at tilslutte sig denne konvention; derfor er det ikke et holdbart argument at bruge denne ILO-konvention, som i øvrigt blev lavet umiddelbart efter anden verdenskrig og inspireret af, hvordan fascistiske regimer før og under krigen havde undertrykt fagbevægelsen. Derfor er det helt misvisende og altså også juridisk uholdbart at bruge denne konvention som et påskud for ikke at gøre noget ved denne alvorlige sag.

I Storbritannien har man kunnet løse dette problem, også i lange perioder med arbejderflertal i det britiske underhus. Hvorfor kan vi så ikke i Danmark? Det er vel, fordi der er visse organisationer repræsenteret af et stort flertal i folketinget, der ikke ønsker at give afkald på denne mulighed for at malke folk

for økonomiske bidrag, skønt disse mennesker ikke ønsker det.

Jeg synes jo også, det er grove løjer at komme frem med denne ILO-konvention, der tilsigter at bevare fagbevægelsens integritet, i en situation, hvor man netop for tredje gang har lavet et tvangsindgreb i overenskomsterne og tilsidesat fagbevægelsens og også den modstående parts helt elementære rettigheder til at forhandle deres egne sager. Jeg synes, det virker temmelig barokt.

Hr. Voigt nævnte, at både fremskridtspartiet og det radikale venstre havde været engageret med hensyn til at få offentlighed i partiregnskaber. Det har vi også været, hr. Voigt, og vi har oven i købet gjort det så vidt, at vi er kommet med lovforslag tilsigtede obligatorisk offentliggørelse af partiregnskaber. Det var jo også en vej, vi kunne gå, og som kunne samle bred enighed her i folketinget, for det ene parti efter det andet bedyrer jo, at de sandelig ikke har nogen hemmeligheder at skjule.

Spørgsmålet om EF-midlerne har været draget ind i debatten, og det er klart, at det er en meget farlig ting, at vi nu fra udlandet får kanaliseret disse midler til danske politiske partier. I Nordisk Råd ligger der et beslutningsforslag fra islandske, svenske og norske konservative politikere, der går ud på at forbyde udenlandsk støtte til politiske partier i Norden. Hvad var den danske regerings holdning til det? Det var en klar afvisning. I modsætning til de andre nordiske regeringer, mig bekendt, har den danske regering totalt og øjeblikkelig afvist overhovedet at diskutere denne sag. Når vi ved, hvor mange hundrede tusinde kroner, der kommer fra EF-Kommissionen til propaganda her i landet og fra EF-Parlamentet til de forskellige politiske grupperinger, så er det klart, at det ikke var nogen rar sag at få Nordisk Råd til at beskæftige sig med dette spørgsmål eller foretage en vedtagelse om, at udenlandsk støtte til politiske partier i Norden ikke må finde sted.

Det er en sørgelig kendsgerning, men sådan er det altså, at man accepterer disse midler, som selvfølgelig på det groveste forvrider den politiske debat, for det er sådan, at når der er tale om offentlig støtte, hvad enten det er nationalt eller på EF-plan, kommer det først og fremmest de store grupperinger til gode. De grupperinger, som ikke har repræ-